

Poslovni broj: 3 UsI-358/16-9

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U SPLITU
Put Supavla 1

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	11.1.2018. 8:44:22		
Klasifikacijska oznaka	034-07/16-01/76		Org. jed.
			-04
Urudžbeni broj:	437-18-7		Pril. Vrij.
			0

U IME REPUBLIKE HR
PRESUDA

Upravni sud u Splitu, po sucu tog suda Leandri Mojticić te zapisničarki, u upravnom sporu tužiteljice protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, (ranije Hrvatska agencija za poštu i telekomunikacije - HAKOM), koju zastupa generalna opunomoćenica I, uz sudjelovanje zainteresirane osobe HP - Hrvatske pošte d.d. Zagreb, Jurišićeva 13, koju zastupa opunomoćenica I, radi rješavanja spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga, nakon usmene i javne rasprave, zaključene 15. prosinca 2017., a objavljene 27. prosinca 2017.,

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži poništenje Rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA:UP/I-344-08/16-02/38, URBROJ:376-04-16-4 od 9. rujna 2016., kao neosnovan.

Obrazloženje

Osporavanim Rješenjem Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA:UP/I-344-08/16-02/38, URBROJ:376-04-16-4 od 9. rujna 2016., odbačen je kao nedopušten zahtjev za rješavanje spora korisnika

s davateljem poštanskih usluga HP-Hrvatskom poštom d.d. Zagreb, u vezi s rješavanjem prigovora zbog nezakonitog naplaćivanja dodatne usluge u međunarodnom prometu.

Protiv osporavanog Rješenja tužitelj je pravodobno podnio tužbu iskazujući nezadovoljstvo načinom na koji je predmetna upravna stvar riješena, u bitnom navodeći da Rješenje tuženika predstavlja kršenje članka 117. stavka 1. točke 3. Zakona o općem upravnom postupku (ZUP-a) jer da je izreka pobijanog rješenja u proturječnosti s obrazloženjem. Tužitelj u tužbi navodi da tuženik prvo navodi da je prigovor tužitelja (od 15. veljače 2016.) podnesen zbog „nezakonitog naplaćivanja dodatne usluge u međunarodnom

prometu", a što da odgovara stvarnom činjeničnom stanju, a potom da obrazlaže da je taj isti prigovor podnesen zbog „iznosa naplaćene poštarine za prioritetnu preporučenu pošiljku u međunarodnom poštanskom prometu s dopunskom uslugom povratnice", što da je čista manipulacija i krivo interpretiranje suštine prigovora tužitelja, te da isto predstavlja prisilno povezivanje pojma „iznosa naplaćene poštarine" s člankom 54. Zakona o poštanskim uslugama (ZPU-a), koji ne pruža zakonsku mogućnost za podnošenje prigovora po tom osnovu, iz čega da proizlazi zaključak tuženika da zahtjev tužitelja od 9. svibnja 2016. proglasi nedopuštenim. Tužitelj navodi da nezakonito naplaćivanje (a što da predstavlja nezakonito poslovanje) nije pitanje iznosa, nego načina obavljanja takvog poslovanja te da je iznos naplaćene poštarine samo posljedica takvog načina obavljanja poštanskih usluga, zbog čega da se može uložiti prigovor sukladno članku 54. ZUP-a, glede obveze davatelja usluga da pruži potpunu i zakonitu uslugu.

Tužitelj nadalje navodi da u niti jednom jedinom podnesku kojeg je uputio (prigovoru HP-u od 15.veljače 2016., zatim pritužbi Povjerenstvu HP-a od 18.ožujka 2016. i naposljetku zahtjevu tuženiku od 9. svibnja 2016.) nije upotrijebio riječ „iznos", nego da je stalno naglašavao da mu je naplaćena dopunska usluga koju uopće nije zatražio i koja nije evidentirana na potvrdi o primitku pošiljke od 19.listopada 2015. (broj:RC 08 995 536 9 HR).

Konačno, tužitelj pojašnjava da je HP poslao tužiteljevu preporučenu pošiljku s povratnicom u međunarodnom prometu žurnim načinom (zrakoplovom), iako da tužitelj nije zatražio žurnu uslugu, odnosno da nije zaokružio dopunsku uslugu „Plus" na potvrdi o primitku pošiljke (službenom obrascu HP-a).

Također navodi da se Povjerenstvo HP-a u svom dopisu od 15.travnja 2016. pozvalo na međunarodne propise i Kongres UPU-a (Univerzalne Poštanske Unije), međutim da je Republika Hrvatska nezavisna i suverena država koja samostalno odlučuje o načinu slanja pismovnih pošiljki svojih građana za inozemstvo te da čak i prema takvim međunarodnim propisima (članku 13. stavku 2. Svjetske poštanske konvencije i Završnog protokola) svaka država potpisnica Konvencije ima slobodni izbor prilikom slanja predmetnih preporučenih pismovnih pošiljki. Stoga da je nezakonito Rješenje tuženika kojim je odbačen njegov zahtjev kao nedopušten zahtjev, radi čega traži od Suda da njegovu tužbu u cijelosti usvoji te da poništi osporavan rješenje tuženika te da naloži tuženiku da u roku od 15 dana donese novo zakonito rješenje.

Tuženo tijelo u svom odgovoru na tužbu od 25. siječnja 2017. osporilo je navode tužitelja u bitnom navodeći da se sporovi između korisnika i davatelja poštanskih usluga rješavaju na temelju odredaba Zakona o poštanskim uslugama, a tuženik da po službenoj dužnosti pazi na dopuštenost podnesenog zahtjeva za rješavanje spora s davateljem poštanskih usluga. Također je navelo da su zaštita korisnika poštanskih usluga i rješavanje prigovora korisnika poštanskih usluga uređeni člancima 54. i 55. ZPU-a. Da u skladu s odredbama članka 54. ZPU-a, korisnik može pokrenuti postupak rješavanja prigovora pri davatelju usluge zbog gubitka pošiljke, prekoračenja roka za prijenos i uručenje pošiljke, kada usluga nije obavljena te zbog oštećenja, odnosno umanjenja sadržaja pošiljke. Da tuženik sporove korisnika i davatelja poštanskih usluga rješava isključivo na temelju odredaba ZPU-a s obzirom da je tužitelj u skladu s odredbama ZPU-a nadležan za nadzor nad pružanjem poštanskih usluga, dok da nadzor nad cijenama i naplatom poštanskih usluga, kao financijskim uslugama, nije uređeno ZPU-om niti da je u nadležnosti tuženika.

Tuženo tijelo nadalje navodi da tužitelj u tužbi navodi da je prigovor podnesen zbog nezakonitog naplaćivanja dodatne usluge u međunarodnom prometu, iz čega da upravo nesporno proizlazi da se ne radi o pravnoj osnovi za pokretanje prigovora iz članka 54. ZPU-a, a kako tuženik nije nadležan za prigovore vezane za naplatu poštanskih usluga jer se radi o financijskim uslugama, a da je tužitelj tražio da tuženik „utvrdi nezakonitost naplaćivanja dodatne usluge", da stoga tužiteljev zahtjev za rješavanje spora s davateljem poštanske usluge

nije bio nedopušten.

Zaključno, tuženo tijelo navodi kako tužitelj potpuno pogrešno shvaća osnove za prigovor iz članka 54. ZPU-a s obzirom da je nesporno kako „nezakonito naplaćivanje“ nije prigovor iz članka 54. ZPU-a, niti da se radi o pružanju poštanske usluge, već o eventualno nepropisno obavljenoj financijskoj usluzi, o čemu tuženik ne može odlučivati u postupcima rješavanja sporova korisnika i davatelja poštanskih usluga iz članka 54. ZPU-a.

U odnosu na navode tužitelja vezane za međunarodne propise kojima se uređuje međunarodni poštanski promet, Opće uvjete davatelja poštanskih usluga i činjenicu da se tužitelj ne slaže s tekstom općih uvjeta HP-a, tuženo tijelo je također navelo da isto nije predmet ovog postupka niti postupka rješavanja sporova pred tuženikom. Također je navelo da je neosnovan tužbeni navod tužitelja da se nezakonitost naplaćene dopunske usluge ogleda u tome što je usluga obavljena bez njegove volje, a što da nije točno jer da je uslugu koju je tužitelj tražio, HP i obavio, a to što tužitelj nije bio upoznat s uvjetima i načinom pružanja usluga HP-a, odnosno općim uvjetima HP-a s pripadajućim cjenicima koji su javno objavljeni i dostupni korisnicima, da nije relevantno za ovaj predmet. Da je uvidom u opće uvjete HP-a nesporno utvrđeno kako je HP postupio u skladu sa svojim općim uvjetima jer HP pruža uslugu preporučene pošiljke za međunarodni promet jedino na način i uz naplatu kakva je bila u predmetnom slučaju, a u prilog tome ide i preslika računa priložena tužbi. Slijedom navedenog, da tuženik u skladu s odredbama ZPU-a nije mogao drugačije odlučiti, radi čega je predložilo da Sud odbije tužbi u i tužbeni zahtjev tužitelja.

Rješenjem ovog suda poslovni broj 3UsI-358/16-5 od 6. listopada 2017. pozvana je zainteresirana osoba HP - Hrvatske pošte d.d. Zagreb, Jurišićeva 13, da sudjeluje u ovom sporu te joj je dostavljena tužba tužitelja, kao i odgovor na tužbu tuženika, na očitovanje, a sve u skladu s odredbom članka 19. st. 3. ZUS-a.

Zainteresirana osoba dostavila je ovom sudu odgovor na tužbu 24. studenog 2017. kojim se u cijelosti priključila navodima tuženika iz odgovora na tužbu, navodeći da je pisanim odgovorom broj: DE-02/2-004280/16 od 22.02.2016. tužitelju odgovorio kako je za sve preporučene pošiljke u međunarodnom poštanskom prometu međunarodnim propisima osiguran, odnosno obvezan brži postupak u usmjeravanju i prijenosu u odnosu na ostale pošiljke kao jedina opcija, te da je sporna pošiljka primljena kao prioritarna preporučena pošiljka sukladno odredbama članka 8. stavka 2 Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge i članka 20. Zakona o poštanskim uslugama, a da je poštarina naplaćena sukladno Cjeniku poštanskih usluga u međunarodnom prometu 2015. U svom odgovoru na tužbu, zainteresirana osoba iznosi kronologiju predmetne upravne stvari u bitnom navodeći da je pri rješavanju predmetnog prigovora postupila u skladu s odredbama Zakona o poštanskim uslugama (NN, 144/12,153/13,78/15) te odredbama Općih uvjeta za obavljanje univerzalne poštanske usluge (HP glasnik:13/15, 16/15) te Cjeniku poštanskih usluga u međunarodnom prometu 2015. godine, ujedno ističući kako je zainteresirana osoba predmetnu poštansku uslugu ispravno zaračunala u iznosu od 136,40 kuna te da iznos na računu odgovara iznosu koji je iskazan na Potvrdi o primitku pošiljke. Da je po Cjeniku poštanskih usluga u međunarodnom prometu izračun cijena za pošiljku po točki 2.2.1. Cjenika - Prioritetna preporučena pošiljka iznad 500 - 1000 grama = 130,00 kn te po točki 2.7.1. Cjenika - Osnovna dopunska usluga uz univerzalnu uslugu – povratnica = 6,40 kn. Također je navela, radi pojašnjenja, da tužitelju nije naplaćena dopunska univerzalna usluga „PLUS“ već da mu je naplaćena dopunska univerzalna usluga- povratnica i to u iznosu od 6,40 kn. Konačno, zainteresirana osoba je navela da navodna nezakonitost te navodno naplaćena dopunska usluga bez volje tužitelja nije niti da može biti predmet ovog postupka budući da takav prigovor nije u nadležnosti rješavanja tuženika sukladno naprijed navedenim odredbama Zakona o poštanskim uslugama, predlažući da Sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja.

Na ročištu održanom pred ovim Sudom 15. prosinca 2017. tužitelj je ustrajao u navodima tužbe, ujedno ističući kako osporava navode tuženika iz odgovora na tužbu, kao i navode zainteresirane osobe iz podneska kojim se očitovala na tužbu tužitelja. Tužitelj je istakao kako tuženik izostavlja dio zakonskog propisa iz čl. 54. ZPU-a u dijelu koji se odnosi na pružanje necjelovite usluge, da bi potom tuženik na slijedećoj stranici svog odgovora na tužbu naveo kako je tužitelju usluga izvršena u cijelosti, navodeći da je uslugu koju je tužitelj tražio i dobio, a što tužitelj osporava te kao dokaz navodi da je u spisu priložen preslik potvrde primitka pošiljke a koji je službeni dokument Hrvatske pošte.

U odnosu na navode zainteresirane osobe sadržane u odgovoru na tužbu, tužitelj je istakao kako se ista poziva na interne propise Hrvatske pošte, a što da nije mjerodavno za konkretni slučaj već da su za konkretan slučaj i predmetnu upravnu stvar mjerodavni propisi Republike Hrvatske i međunarodni propisi, ujedno navodeći da se ista poziva općenito na međunarodne propise koje nije precizirala, dok da je to tužitelj učinio u svom zahtjevu kojeg je podnio tuženiku za rješavanje spora i to na stranici 2. istog zahtjeva, pozivajući se na članak 13. stavak 2. Svjetske poštanske konvencije i završnog protokola te da se stoga na isti poziva i sada, ustrajući u tvrdnji da je njegova tužba u cijelosti osnovana.

Opunomoćenica tuženika je ustrajala u navodima iz odgovora na tužbu, ističući kako je tuženik u obrazloženju rješenja naveo neispunjenje pošiljke u cijelosti kao jedne od osnova za pokretanje rješavanja spora kod tuženika te je, u tom smislu, istakla kako tužitelj potpuno pogrešno shvaća osnove podnošenja prigovora iz razloga što tumači da usluga koja nije obavljena na način kako tužitelj želi, znači zapravo da usluga nije obavljena u cijelosti. Također je navela da u konkretnom slučaju zainteresirana strana može obaviti u cijelosti uslugu samo onu koja se nalazi u njegovoj ponudi, a što da je u konkretnom slučaju i obavljeno. S druge strane, da tužitelj ne može od zainteresirane strane zahtijevati uslugu koja se ne nalazi u cjeniku i u ponudi zainteresirane strane. U tom smislu, da je u ovom slučaju usluga obavljena u cijelosti te samim time da tužitelj nije imao osnove za pokretanje postupka. Ujedno je navela, da prema mišljenju tuženika zainteresirana strana u svom odgovoru nije ni morala precizirati međunarodne propise s obzirom da se o prigovoru tužitelja i ne može voditi postupak pred tuženikom, te da je stoga tuženik mišljenja da je zainteresirana strana uputila korisnički orijentiran odgovor kako bi tužitelju pojasnila svoje usluge.

Opunomoćenica zainteresirane osobe je navela da u cijelosti ostaje pri navodima iz podneska koji je dostavljen sudu 24. studenog 2017.

Očitujući se na iznesene navode opunomoćenice tuženika, tužitelj je istakao da isti predstavljaju kršenje članka 32. ZPU-a i to stoga što navedeni članak tužitelju daje pravo da odabere onu uslugu koja odgovara njegovim potrebama. Stoga, da je tužitelj odabrao uslugu u konkretnoj pravnoj stvari slanja preporučene pošiljke s povratnicom bez žurnosti, a što da je razvidno iz potvrde o primitku pošiljke koja je priložena spisu, međutim da zainteresirana osoba nije tu uslugu obavila u cijelosti. Stoga, da nije sporno da je konkretni slučaj u nadležnosti HAKOM-a, odnosno tuženika u konkretnom slučaju, a što da tuženik neosnovano osporava te da namjerno izostavlja dio zakonskog propisa koji nesporno dokazuje njegovu nadležnost, o čemu da se već tužitelj očitovao.

Sud je izveo dokaze pregledom i čitanjem isprava priloženih spisu, kao i spisa tuženog tijela koji je ovom sudu dostavljen uz odgovor na tužbu te svih isprava koje su istome priložene te je zaključio raspravljanje u predmetnom upravnom sporu.

Stranke trošak nisu popisale.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, ovaj Sud ocjenjuje da tužba tužitelja nije osnovana.

Odredom članka 54. stavkom 1. Zakona o poštanskim uslugama (Narodne novine, broj: 144/12, 153/13 i 78/15, dalje ZPU) propisano je da korisnik poštanskih usluga može

podnijeti pisani prigovor davatelju poštanskih usluga u slučaju gubitka poštanske pošiljke, prekoračenja roka za prijenos i uručenje poštanske pošiljke ili u slučaju kada davatelj poštanskih usluga nije obavio uslugu ili je nije obavio u cijelosti, u roku od tri mjeseca od dana predaje poštanske pošiljke u unutarnjem prometu, odnosno u roku od šest mjeseci u međunarodnom prometu.

Stavkom 2., istog članka, propisano je da u slučaju oštećenja ili umanjenja sadržaja poštanske pošiljke primatelj ili druga ovlaštena osoba mora podnijeti prigovor odmah pri uručanju poštanske pošiljke.

Stavkom 4., istog članka, propisano je da je davatelj poštanskih usluga obavezan dostaviti pisani odgovor korisniku poštanskih usluga o utemeljenosti podnesenog prigovora u roku od najviše 30 dana od dana zaprimanja prigovora u unutarnjem prometu, odnosno u roku od najviše 60 dana od dana zaprimanja prigovora u međunarodnom prometu.

Stavkom 5., istog članka, je propisano da na pisani odgovor davatelja poštanskih usluga korisnik poštanskih usluga ima pravo podnijeti pritužbu (reklamaciju) povjerenstvu za pritužbe potrošača pri davatelju poštanskih usluga u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora. Povjerenstvo za pritužbe potrošača davatelja poštanskih usluga obvezno je dostaviti pisani odgovor korisniku poštanskih usluga u roku od 30 dana od dana zaprimanja njegove pritužbe.

Članak 55. ZPU-a sadrži odredbe o rješavanju sporova između korisnika i davatelja poštanskih usluga pa je tako stavkom 1., istog članka, propisano da u slučaju spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga u vezi s rješavanjem prigovora iz članka 54. ovoga Zakona, korisnik poštanskih usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Agenciji u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz članka 54. stavka 5. ovoga Zakona. Zastara osporene tražbine ne teče za vrijeme rješavanja spora pred Agencijom.

Stavkom 2., istog članka, je propisano da Agencija po službenoj dužnosti pazi na svoju stvarnu nadležnost tijekom cijelog postupka rješavanja spora iz stavka 1. ovoga članka. Ako korisnik poštanskih usluga u postupku rješavanja tog spora zbog iste činjenične i pravne osnove podnese tužbu nadležnom sudu, obustavlja se postupak rješavanja spora pred Agencijom.

Odredbom članka 20. stavkom 1. ZPU-a propisano je da su dopunske usluge – usluge koje sadrže poseban način postupanja tijekom prijma, usmjeravanja, prijenosa i uručjenja pošiljaka kod obavljanja poštanskih usluga.

Stavkom 2., istog članka je propisano da se način postupanja iz stavka 1. ovoga članka utvrđuje općim uvjetima davatelja poštanskih usluga.

Nadalje, odredbom članka 8. stavkom 1. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge, koji su objavljeni u Glasniku HP – službenom glasilu HP – Hrvatske pošte d.d., broj:HP-08-003458/14 u rujnu 2014 te koji su dostupni na internetskim stranicama HP-e, propisano je da je *preporučena pošiljka u unutarnjem poštanskom prometu* poštanska pošiljka za koju se pošiljatelju izdaje potvrda o primitku i uručuje se primatelju uz potpis, a u slučaju gubitka, oštećenja ili umanjenja sadržaja, isplaćuje se propisana naknada štete.

Stavkom 2., istog članka Općih uvjeta, propisano je da je *prioritetna preporučena pošiljka u međunarodnom prometu* poštanska pošiljka za koju se pošiljatelju izdaje potvrda o primitku i uručuje se primatelju uz potpis i za koju se osigurava brži postupak u usmjeravanju i prijenosu u odnosu na ostale pošiljke. U slučaju gubitka, oštećenja ili umanjenja sadržaja, isplaćuje se propisana naknada štete.

Glava III: Općih uvjeta sadrži odredbe o dopunskim uslugama pa je tako odredbom članka 14. stavkom 1. Općih uvjeta propisano da su osnovne dopunske usluge - usluge koje obuhvaćaju poseban način postupanja tijekom prijma, usmjeravanja, prijenosa i uručjenja pošiljaka pri obavljanju univerzalne usluge te za koje se naplaćuje cijena prema Cjeniku.

Stavkom 2., istog članka, je propisano da se pod osnovnim dopunskim uslugama u smislu stavka 1. ovog članka, smatraju sljedeće usluge: 1. „Povratnica“, 2. „Otkupnina“, 3. „Uručiti osobno primatelju“, 4. „Consignment“ (grupiranje pošiljaka), 5. „Izdvojeno“, 6. „Glomazno“, 7. „Plus“.

Odredbom članka 21. Općih uvjeta propisano što se smatra pod osnovnom dopunskom uslugom pod pojmom „Plus“ pa je tako stavkom 1., istog članka, propisano da dopunskom uslugom „Plus“ pošiljatelj prigodom pošiljke zahtjeva brži postupak u usmjeravanju i prijenosu u unutarnjem prometu, odnosno za koju zahtjeva da se u međunarodnom prometu otpremi najbržim prometnim vezama.

Stavkom 4., istog članka, je propisano da se na pošiljku s dopunskom uslugom „Plus“ u gornji lijevi dio adresne strane pošiljke stavlja naljepnica „PRIORITETNO“ u unutarnjem prometu, a naljepnica „PRIORITAIRE/PAR AVION - PRIORITETNO/ZRAKOPLOVOM“ u međunarodnom prometu.

Nadalje, odredbom članka 34. stavkom 1. Općih uvjeta propisano je da se cijena za univerzalnu uslugu i dopunske usluge naplaćuje prema Cjeniku.

Odredbom članka 58. stavkom 4. Općih uvjeta je propisano da sve sporove i tumačenja u vezi s primjenom i izvršenjem ovih Općih uvjeta HP d.d. i korisnik usluga nastojat će riješiti mirnim putem. Ako u pogledu tumačenja, primjene ili izvršenja ovih Općih uvjeta HP d.d. i korisnik usluga ne uspiju spor riješiti mirnim putem, za njegovo izvršavanje bit će mjerodavan sud u Zagrebu.

Predmet ovog upravnog spora je zahtjev tužitelja radi rješavanja spora između korisnika poštanskih usluga, ovdje tužitelja, s davateljem poštanskih usluga HP-Hrvatskom poštom d.d. Zagreb, ovdje zainteresiranom osobom, u vezi s rješavanjem prigovora zbog nezakonitog naplaćivanja dodatne usluge u međunarodnom prometu u skladu s odredbama Zakona o poštanskim uslugama (Narodne novine, broj: 144/12, 153/13, 78/15; dalje: ZPU).

Među strankama nije sporno da je predmetna preporučena pošiljka u međunarodnom prometu broj RC089955369HR, mase 594 g, s dopunskom uslugom „Povratnica“, naslovljena na COUR EUROPEENNE 67035 STRASBOURG, FRANCE, za koju je tužitelju zaračunata i naplaćena poštarina u iznosu od 136,40 kn i uručena primatelju.

Među strankama je sporno je li zakonito osporavano rješenje tuženog tijela Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA:UP/I-344-08/16-02/38, URBROJ:376-04-16-4 od 9. rujna 2016., kojim rješenjem je odbačen kao nedopušten zahtjev za rješavanje spora korisnika, s davateljem poštanskih usluga HP-Hrvatskom poštom d.d. Zagreb, u vezi s rješavanjem prigovora zbog nezakonitog naplaćivanja dodatne usluge u međunarodnom prometu.

Ocjenjujući zakonitost osporavanog rješenja, po ocjeni ovog Suda u konkretnom slučaju nije povrijeđen Zakon na štetu tužitelja već je na temelju pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja pravilno primijenjeno materijalno pravo.

Ovo stoga što je naprijed citiranom odredbom članka 54. ZPU-a propisano da korisnik poštanskih usluga može podnijeti pisani prigovor davatelju poštanskih usluga *u slučaju gubitka poštanske pošiljke, prekoračenja roka za prienos i uručenje poštanske pošiljke ili u slučaju kada davatelj poštanskih usluga nije obavio uslugu ili je nije obavio u cijelosti*, u roku od tri mjeseca od dana predaje poštanske pošiljke u unutarnjem prometu, odnosno u roku od šest mjeseci u međunarodnom prometu.

Slijedom naprijed navedenog nespornog utvrđenja da je predmetna preporučena pošiljka u međunarodnom prometu broj RC089955369HR, mase 594 g, s dopunskom uslugom „Povratnica“, naslovljena na COUR EUROPEENNE 67035 STRASBOURG, FRANCE, za koju je tužitelju zaračunata i naplaćena poštarina u iznosu od 136,40 kn, uručena primatelju, koja činjenica među strankama nije sporna, to je pravilno i zakonito tuženo tijelo postupilo kada je podneseni prigovor tužitelja zbog nezakonitog naplaćivanja

dodatne usluge u međunarodnom prometu u skladu s odredbama Zakona o poštanskim uslugama, odbacilo kao nedopušten uz obrazloženje, sadržano u bitnom, da predmetni prigovor nije prigovor iz članka 54. st. 1. i st. 2. ZPU-a te da HAKOM o istome ne može u bitnom odlučivati, a koje obrazloženje u cijelosti prihvaća i ovaj Sud.

Nije osnovan prigovor ni tužbeni navod tužitelja da je izreka osporavanog rješenja u suprotnosti s obrazloženjem, kao ni prigovor ni tužbeni navod tužitelja da tuženo tijelo nije traženu uslugu izvršilo u cijelosti, odnosno da je tužitelju izvršena necjelovita usluga.

Pravilno tuženo tijelo navodi kako tužitelj potpuno pogrešno shvaća osnove podnošenja prigovora u konkretnom slučaju tumačeći da usluga nije obavljena u cijelosti jer da je usluga obavljena na način kako to tužitelj nije želio, odnosno da je obavljena kao prioriteta preporučena pošiljka u međunarodnom prometu, a da je tužitelj tražio da usluga bude obavljena kao preporučena pošiljka u međunarodnom prometu.

Valja istaći da u konkretnom slučaju Hrvatska pošta d.d., ovdje zainteresirana osoba, može obaviti u cijelosti samo onu uslugu koja se nalazi u njejoj ponudi, a što je u konkretnom slučaju i obavljeno pa stoga, po ocjeni ovog Suda tužitelj nije imao osnove za pokretanje postupka budući da je zainteresirana osoba, u cijelosti postupila u skladu s naprijed citiranim odredbama Zakona o poštanskim uslugama i odredbama Općih uvjeta za obavljanje poštanskih usluga.

Pored svega naprijed navedenog, valja istaći da je zainteresirana osoba u svom odgovoru na tužbu navela da tužitelju nije naplaćena dodatna usluga „Plus“ već da mu je naplaćena dopunska univerzalna usluga „Povratnica“ i to u iznosu od 6.40 kn.

Slijedom naprijed navedenih nespornih utvrđenja, a kako je naprijed citiranom odredbom članka 55. st. 22. ZPU-a propisano da Agencija po službenoj dužnosti pazi na svoju stvarnu nadležnost tijekom cijelog postupka rješavanja spora iz stavka 1. ovoga članka, to je tuženo tijelo, pravilno postupilo kada je odbacilo kao nedopušten zahtjev za rješavanje spora korisnika s davateljem poštanskih usluga HP-Hrvatskom poštom d.d. Zagreb, u vezi s rješavanjem prigovora zbog nezakonitog naplaćivanja dodatne usluge u međunarodnom prometu.

U postupku koji je prethodio donošenju osporavanog Rješenja, nisu povrijeđena pravila postupka koja bi bila od utjecaja na rješavanje predmetne upravne stvari, niti je pogrešno primijenjen pravni propis na temelju kojeg je riješena predmetna upravna stvar, a prigovori ni tužbeni navodi tužitelja nisu s uspjehom osporili zakonitost ni pravilnost osporavanog Rješenja tuženog tijela, koju Odluku tužitelj predmetnom tužbom neosnovano osporava.

Nisu ostvareni niti razlozi ništavosti osporavanog rješenja iz članka 128. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 47/09) na koje ovaj Sud sukladno odredbi članka 31. stavak 2. ZUS-a pazi po službenoj dužnosti, radi čega je valjalo pozivom na odredbu članka 57. stavak 1. (Narodne novine, broj: 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17) odbiti tužbeni zahtjev tužitelja te odlučiti kao u izreci.

Odluka o troškovima spora je izostala obzirom da stranke trošak nisu popisale ni zatražile.

U Splitu 27. prosinca 2017.

S U D A C

Leandra Mojtić, v. r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda za Visoki upravni sud, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba odgađa izvršenje presude.

Za točnost otpravka – ovlaštena službenik

